

## Arrest

nr. 204 635 van 30 mei 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat O. TODTS  
Kolenmarkt 83  
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2018 tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij van Iraakse nationaliteit, diende volgens haar verklaringen een asielaanvraag in Finland die werd geweigerd. Op 9 januari 2017 kreeg verzoekende partij een eerste bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2.Op 23 mei 2018 werd verzoekende partij door de politie van Sint-Niklaas aangehouden. Dezelfde dag werd hem de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen betekend. Dit is de bestreden beslissing.

**"BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS OM DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT TE BEPALEN**

*In uitvoering van artikel 24, lid 1 : Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen*

*en artikel 28, lid 2 : Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.*

*van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,*

*en gelet op een positieve EUODACHIT voor FINLAND*

*wordt besloten dat*

*de heer (1), die verklaart te heten (1),  
naam : [A.H.]  
voornaam : [A.W.]  
geboortedatum : 01.07.1972  
geboorteplaats : AL BASRAH  
nationaliteit : Irak*

*vastgehouden wordt in het gesloten centrum De CARICOLE om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.*

**REDEN VAN DE BESLISSING**

*Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*De politie van PZ Westkust trof betrokkene voor het eerst aan op Belgisch grondgebied op 09/01/2017. Op 23/05/2018 arresteerde de PZ Sint-Niklaas betrokkene opnieuw. Betrokkene startte gedurende deze periode geen procedure tot regularisatie op noch diende hij een verzoek tot internationale bescherming in binnen de voorziene termijnen.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 09/01/2017 aan hem betekend werd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."*

## 2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De bestreden beslissing houdt enkel een maatregel van vrijheidsberoving in die steunt op de artikelen 24, §1, en 28 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

In het verzoekschrift stelt verzoekende partij het volgende met betrekking tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) :

### *"III. DE BEVOEGHEID VAN UW RAAD*

*Bestreden beslissing is een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.*

*Die werd genomen in toepassing van de artikelen 24 en 28 van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend (daarna, Dublin Verordening).*

*Deze bepalingen werden niet ingeschreven in de Belgische wetgeving.*

*Dublin verordening is niettemin van rechtstreeks toepassing.*

*Artikel 39/1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:*

*"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".*

*In twee recente arresten van 8 mei 2018 (nr 203.684 en 203.685), heeft Uw Raad beoordeeld dat hij bevoegd was om over een beslissing, genomen in toepassing van het artikel 29, lid 2 van Dublin Verordening te kennen: (...)*

*De Raad van Staat heeft recent beoordeeld, in een arrest nr 241.168 van 29 maart 2018, dat Uw Raad ook bevoegd was om een beslissing van de klachtcommissie, genomen inzake de detentieomstandigheden van een vreemdeling in het gesloten centrum: (...)*

*De bestreden beslissing is ook een individuele beslissing die genomen is in toepassing van het vreemdelingrecht in het algemeen, en in dit geval, in toepassing van de Dublin Verordening die van rechtstreeks toepassing is in de Belgische juridische orde.*

*De beslissing zich ook gedeeltelijk baseert op de wet van 15 december 1980 om de beslissing te gronden en te beoordelen, in toepassing van het artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet, dat er een significant risico op onderduiken bestaat.*

*De eiser beschikt over geen ander beroepsmiddel dat het huidige beroep voor Uw Raad.*

*De raadkamer van Brussel is inderdaad zich al onbevoegd verklaarde in het kader van een verzoekschrift tot invrijheidstelling, in een vergelijkbare situatie, door het feit dat bestreden beslissing niet aangehaald in het artikel 71 van de vreemdelingenwet word, dat de bevoegdheid van de onderzoeksgerechten bepaalt (zie stuk 2).*

*De beoordeling van de legaliteit van de bestreden beslissing is bijgevolg niet de bevoegdheid van de gerechtelijke jurisdicties, aangezien bestreden beslissing niet aangehouden in het artikel 71 van de vreemdelingenwet die deze bevoegdheid bepaalt.*

*De eiser maakt het voorwerp van een vrijheidsberoving, maar niet in toepassing van de artikelen die door artikel 71 aangehaald zijn.*

*De eiser heeft recht tot een effectieve rechtsmiddel om de legaliteit van bestreden beslissing aan te vechten.*

*Hij moet bijgevolg toegang hebben tot een jurisdictie die zal kunnen analyseren of bestreden beslissing conform met de rechtsbepalingen genomen werd.*

*Indien geen andere instanties bevoegd zijn en aangezien bestreden beslissing een individuele beslissing die betrekking heeft met de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet Uw Raad zich bevoegd verklaren. (...)"*

Waar verzoekende partij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, voorhoudt dat de Raad bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tegen de bestreden beslissing en de Raadkamer zich al onbevoegd heeft verklaard, kan zij niet worden gevolgd aangezien de geciteerde arresten (203684 en 203 685) betrekking hebben op artikel 29 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Voornoemd artikel 29 betreft geen vrijheidsberoving.

De Raad wijst erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. Leroy, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. Velu, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken en dit om te verifiëren of het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; Ch. Huberlant, *“Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”*, J.T. 1960, 79; J. Salmon, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 ; C.Berx, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen

ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat in andere Franstalige dossiers later op de middag gevraagd zal worden aan de Raad om een prejudiciële vraag te stellen. De Raad gaat niet in op een mogelijks (mondeling) verzoek in een andere zaak.

In de mate het voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de vrijheidsberoving al dan niet terecht is, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht.

De vordering tot schorsing is niet ontvankelijk.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M.-C. GOETHALS